

Sygn. akt ***XI Ka 1052/18***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Artur Achrymowicz

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Lewandowska

po rozpoznaniu dnia 20 listopada 2018 roku

sprawy P. O. (1) s. A. i S. zd. M. ur. (...)

w R.

obwinionego z art. 92 § 2 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rykach

z dnia 19 lipca 2018 roku sygn. akt II W 194/17

I Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II Zasądza:

1. od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. W. wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną z urzędu w II instancji w kwocie 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy.
2. od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, tj.:
  - a) opłatę - 30 (trzydzieści) złotych,
  - b) wydatki - 566 (pięćset sześćdziesiąt sześć) złotych 60 groszy.

SSO Artur Achrymowicz

XI Ka 1052/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy uznał P. O. za winnego czynu z art. 92 § 2 K.w., wymierzając mu 300 złotych grzywny.

Obrońca, stawiając zarzuty:

1. obraży art. 5 § 2 K.p.k. przez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść obwinionego;
2. błędu w ustaleniach faktycznych:
  - a) przez uznanie, iż P. O. kierował motocyklem, pomimo, iż materiał dowodowy pozostawia co do tego wątpliwości;

- b) przez uznanie P. O. za winnego, pomimo, iż w świetle zeznań S. O., K. N., P. J. i A. O. jego wina jest co najmniej wątpliwa;
- c) przez uznanie P. O. za winnego, pomimo, iż jego wyjaśnienia P. O. oraz zeznania świadków wymienionych w ppkt. b) prowadzą do wniosku, że nie popełnił on czynu;
- d) polegającego na błędnej ocenie ww. dowodów oraz zeznań P. K. i P. M.;

wniosła o zmianę wyroku przez uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut z pkt. 1 wskazuje, iż Skarżąca najwyraźniej nie zdaje sobie sprawy na czym polegają wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 K.p.k., a utożsamia je z „wątpliwościami” wynikającymi ze sprzecznej treści poszczególnych dowodów. Tego rodzaju „wątpliwości”, to jednak materia oceny wiarygodności materiału dowodowego, a zatem jego analizy na gruncie przesłanek z art. 7 K.p.k., a nie powód, by spośród – wynikających ze sprzecznych ze sobą dowodów – rozbieżnych wersji przebiegu zdarzeń wybierać tę najbardziej dla obwinionego korzystną.

Natomiast na gruncie dowodów, którym Sąd Rejonowy dał wiarę, żadne nieusuwalne wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 K.p.k. w sprawie niniejszej nie zaistniały.

Zarzut z pkt. 2, choć opatrzony inną nazwą, ma w istocie charakter tautologiczny w stosunku do zawartego w pkt. 1 a i umieszczone w nim podpunkty są także wobec siebie wzajemnie.

Sprowadzają się one – wbrew twierdzeniu, że chodzi o błąd w ustaleniach (można by taki zarzut stawiać jedynie wówczas, gdyby założyć, że nie zaistniały podnoszone przez Skarżącą błędy w ocenie dowodów ani obraza art. 5 § 2 K.p.k.) – do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny wiarygodności i wymowy dowodów osobowych.

Rzecz jednak w tym, że Autorka apelacji nie tylko nie wykazała złamania przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 7 K.p.k., ale nawet nie wskazała w zarzucie jakież to konkretne zasady logiki oraz reguły życiowego doświadczenia miałyby zostać naruszone. Ogólnikowość i deklaracyjny charakter twierdzeń o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów sprawiają zaś, iż trudno się do nich rzeczowo odnieść.

Nie ułatwia tego także lakoniczne, a wręcz zdawkowe uzasadnienie apelacji, którego połowę zajmuje relacja o treści wyroku i tym, jakim dowodom Sąd Rejonowy dał wiarę, a jakim jej odmówił, zaś w drugiej części Autorka twierdzi, że wskazane przez Nią dowody są wiarygodne, bo wskazują na niewinność obwinionego (k. 100v).

Tego rodzaju argumentacja, jako pozbawiona logiki, nie mogła być skuteczna. By uzasadnić ocenę wiarygodności dowodów, należy posłużyć się kryteriami określonymi w art. 7 K.p.k., a nie ich treścią, wskazującą na sprawstwo, bądź mu zaprzeczającą.

Natomiast Sąd I instancji właściwie, tj. kierując się kryteriami określonymi w art. 7 K.p.k., wykorzystał swe prerogatywy w zakresie oceny wiarygodności dowodów, w tym zwłaszcza osobowych, z którymi miał bezpośredni kontakt (co znalazło obszerny wyraz w szczegółowym i wyczerpującym uzasadnieniu wyroku), a w konsekwencji poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o te z nich, które trafnie uznał za zgodne z prawdą.

W szczególności racjonalnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego i zeznania jego matki, przekonująco wykazując, iż owej racjonalności im niewątpliwie brak.

Trafnie też Sąd Rejonowy wnioskował z jednych faktów (informacja przekazana policjantom przez matkę obwinionego, że pojechał motocyklem na pole) o innych (kierowanie przez niego pojazdem).

W tym stanie rzeczy, mając na względzie niezasadność apelacji, a nadto, iż w tej sytuacji obwinionego obciążają koszty postępowania odwoławczego, tj. opłata od kary oraz wydatki w postaci ryczałtu za doręczenia i wynagrodzenia obrońcy, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Przy tym, z uwagi na to, że opłata przewidziana w § 17.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu obejmuje zarówno sporządzenie apelacji, jak i udział obrońcy w postępowaniu odwoławczym, w tym stawiennictwo na rozprawie, bez względu na to, czy adwokat ustanowiony z urzędu czyni to osobiście, czy też zleca substytutowi, brak było podstaw do przyznania Skarżącej dodatkowo zwrotu wydatków z tytułu zastępstwa, które zleciła przed Sądem Okręgowym.

Artur Achrymowicz